

Music: Sa šesnaest godina otišao si u USA i završio Berkli koledž. Međutim, jedan si od retkih domaćih muzičara koji je odlučio da se ne vrati u Srbiju, već da ostane tamo. Zašto?

Marko: Mislim da je to logičan razvoj događaja, pošto me oduvek interesovalo da ono što radim, radim do kraja. Za muziku kojom se ja bavim, a to je moderna muzika, Amerika je ipak centar svih dešavanja. Na Berkliju je bilo tri hiljade ljudi koji su studirali i bavili se isključivo muzikom! Od te tri hiljade, hiljadu i po možda nije bilo ničemu vredno i tamo su bili jer možda nisu znali šta bi drugo, ali daljom selekcijom doći ćemo do nekih pet do deset procenata onih koji su nešto vredeli, a od tog broja na kraju ostane jedan mali broj zaista neverovatnih muzičara. Ali, pošto smo krenuli sa brojem od tri hiljade ljudi, onda i taj mali broj zapravo bude prilično veliki, s obzirom na činjenicu da su svi na jednom mestu! Njujork je isto to, samo puta beskonačno... Zato sam se na kraju preselio tamo. Eto, to je razlog – uslovi za ono što ja radim, tamo su upravo onakvi kakvi treba da budu.

Music: Da li misliš da je neophodno da savremeni muzičar bude formalno muzički obrazovan?

Marko: Ne mislim da je zvanično obrazovanje važno. Šta znači „ići u školu“? To što je neko završio Berkli po mom mišljenju nema nikakvu vrednost, dok se ne vidi šta ta osoba u stvari može muzički da pruži. Sa druge strane, svaki čovek koji želi nečim da se bavi, mora o tome da nauči... pa, poželjno je da nauči sve! (smeh). Znači, obrazovanje je izuzetno važno, a kako će ga neko steći, da li će biti formalno obrazovan ili samouk, nije toliko bitno. Dobar primer je moj prijatelj, takođe bubnjar, Uroš Marković. On je živio u Beogradu, pa u Parizu, a sada je u Njujorku. On nema nikakvu završenu školu, ali taj čovek je živa biblioteka džez kad je naslušanost u pitanju! To je isto kao da je završio školu.

Music: To je i bilo moje sledeće pitanje: koliko je važno slušati muziku?

Marko: To je najvažnije! Ali, ipak bih se osvrnuo na jednu stvar, koju ne smemo zaboraviti. Ako naletite na pravog učitelja, to je najveća sreća koja nekome može da se dogodi! Meni se dogodila u momentu kada sam počinjao. Bio sam dete od jedanaest i po godina, koje je listalo Politiku i naišlo na oglas za školu bubnjeva Miroslava Karlovića, koji se upravo vratio iz Graca (gde je završio čuvenu evropsku džez akademiju – prim.

aut). Prava je sreća da je to bio baš ekspert kao što je Karlović, uz kojeg sam sve stvari tehničke prirode naučio na samom početku, tako da je kasnije bilo mnogo manje ispravljanja pogrešno naučenih stvari.

Music: Znači, tu škola ili učitelj mogu mnogo da pomognu: da se ne zaletiš pogrešnim putem.

Marko: Apsolutno! Ali, da smo jasni: uz svo poštovanje ljudi koji su mi predavali na Berkliju, ni jedan od njih nije imao takav uvid u tehničku postavku stvari, kao što je imao Karlović. Kao što neki veliki bubnjari, kao što su Vinnie Colaiuta ili Elvin Jones, svojim sviranjem inspirišu mnoge ljude, tako Karlović utiče u oblasti pedagogije. A to se ne sreće svaki dan.

Music: Iako sviraš neharmonski instrument, baviš se komponovanjem. Da li je tu pomoglo obrazovanje?

Marko: Čak i pre nego što sam počeo da sviram bubnjeve, ja sam želeo da se muzikom bavim i autorski, a ne samo izvođački. Krenulo je sa imitacijom – ono što sam komponovao, bilo je srodno onome što sam čuo. Ali ni tada, a ni danas, to nije imalo mnogo veze sa muzičkim obrazovanjem, jer ja nikada nisam učio kompoziciju. Mnogo više je imalo veze sa ukupnim sticanjem znanja, opštim i zaokružnim, kroz školu, kroz slušanje muzike i sve ostalo. Komponujem na klaviru, koji ne sviram naročito dobro, ali vladam harmonijom. Međutim, vrlo retko se služim funkcionalnom džez harmonijom tipa II-V-I koju poznajem, ali to nije deo mog muzičkog izraza. Ja uvek počinjem od bas-linije i melodije, znači od najudaljenijih tačaka, koje onda spajam u celinu.

Music: Na tvom veb-sajtu (<http://www.svetimarko.com>) piše da tvoj bend Sveti izvodi originalnu muziku, inspirisanu jugoslovenskom folk tradicijom. U čemu se sastoji ta inspiracija?

Marko: Meni je logično da ono što izlazi iz mene uvek nekako vuče na ove krajeve. Konkretno, na mene je najviše uticala Bregovićeva muzika za film „Dom

